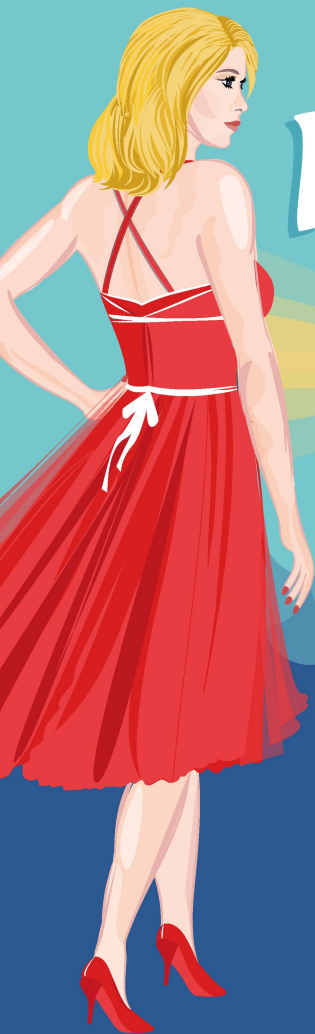
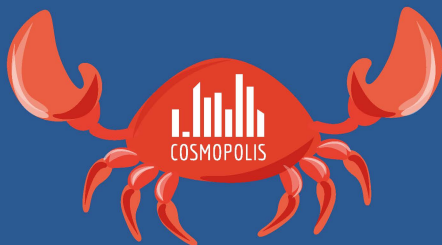
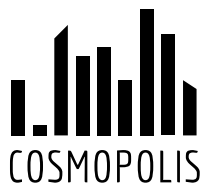

Holka přes palubu

Tessa Bailey

**Holka
přes
palubu**

Tessa Bailey

Přeložila Lucie Libovická

IT HAPPENED ONE SUMMER copyright © 2021 by Tessa Bailey

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Lucie Libovická, 2022

Cover illustrations © Nikola Kaplan, Deposit Photos / Tina5, Netkoff

ISBN 978-80-271-3546-2

Poděkování

Tahle kniha byla mým mentálním únikem z velké karantény v roce 2020 a navždy bude v mém srdci zaujímat zvláštní místo. Když už mě situace příliš zmáhala, mohla jsem zavřít dveře pracovny a odcestovat do Westportu pomoci dvěma lidem najít lásku – a za to jsem vděčná. Tuto knihu bych nedokázala napsat bez svého manžela Patricka, jenž se věnoval naší devítileté dceři, která nemohla do školy a byla z toho celá popletená. Neustále ji něčím zaměstnával a měsíce v ní udržoval zdání normálních poměrů.

Děkuju také svým kamarádkám – Nishe, Bonnie, Patricie, Michelle, Jan a Jill –, které mi poskytovaly vzpruhu prostřednictvím telefonátů nebo společnost na dálku, přičemž ony stály na obrubníku a já na ně pokřikovala z verandy, ledabyly oblečená jen do pyžama. Děkuju postavě Alexis Roseové z *Městečka Schitt's Creek*, do které jsem se tak šíleně zamilovala, až jsem jí musela poskytnout budoucnost „a žili šťastně až navěky“ prostřednictvím své Piper. Děkuju životně důležitým profesím a pracovníkům ve zdravotnictví, kteří během roku 2020 i po něm neúnavně pracovali a riskovali vlastní zdraví. Jste hrdinové. Jako vždycky děkuju své báječné redaktorce Nicole Fischerové, agentce Lauře Bradfordové a samozřejmě čtenářům, kteří nepřestávají číst mé příběhy. Všichni do jednoho jste můj poklad.

Kapitola 1

Stalo se něco, co by ji v životě nenapadlo.

Její nejdelší vztah, rekordně dlouhý, skončil jako mrknutím oka.
Promarnila tři týdny života.

Piper Bellingerová se zahleděla na své koktejlové šaty od Valentina, červené stejně jako její rtěnka, na jedno ramínko, a na svém vzhledu se snažila najít nějaký nedostatek, ale nic nenašla. Vkusně opálené nohy měla čerstvě epilované a tak nádherně lesklé, že by si v nich klidně mohla zkontrolovat zuby místo v zrcadle. Chybu neměla ani od pasu nahoru. Když byla na týdnů módy v Miláně, štípala tam v zákulisí přehlídkového mola push-up pásku na prsa – mluvíme o svatém grálu modelace poprsí –, takže se pyšnila naprosto dokonalým dekoltem. Měla ňadra natolik velká, aby přitáhla pozornost mužského oka, a zároveň natolik malá, aby v každém čtvrtém postu na Instagramu získala chválu za sportovní postavu. Jestli chcete, aby o vás lidé neztráceli zájem, musíte být holt přizpůsobiví a mnohostranní.

Spokojená s tím, že jí nic trapně neказí vzhled, zvedala Piper pohled po široké nohavici kalhot Adrianova obleku. Byl od Toma Forda, ušitý z nejlepší tkaniny z česané vlny zvané žraločí kůže. Když zahledla luxusní špičaté klopky a knoflíky s monogramem, neubránila se povzdechu. Její přítel netrpělivě mrkl na hodinky a nad jejím ramenem přešel pohledem dav, což mu dodalo zdání znuďeného playboye.

Právě tahle chladná nepřístupnost ji k němu přitahovala nejvíc.

Bože, připadalo jí, že od večera, kdy se poprvé setkali, uteklo snad sto let. Od té doby byla už dvakrát na kosmetice, nebo ne? Co vlastně *znamená* čas? Piper si pamatovala na jejich seznámení, jako by to bylo včera. Adrian ji zachránil před trapasem, na narozeninovém večírku Rumera Willise málem šlápla do zvratků. Když mu ze své pozice v jeho náruči zírala na ostře řezanou bradu, měla pocit, jako by se přenesla do starého Hollywoodu. Do doby smokin-gů a žen předvádějících se v dlouhých róbách s peřím. Tak se začal odvíjet její vlastní milostný příběh.

A teď došel až k závěrečným titulům.

„Nemůžu uvěřit, že to všechno takhle jedním vrzem zahodíš,“ zašeptala Piper a přitiskla si flétnu se šampaňským mezi prsa. Jestlipak tím, že přitáhne Adrianovu pozornost ke svému výstříhu, dokáže jeho rozhodnutí změnit? „Tolik jsme toho spolu prožili.“

„Jo, tuny, že jo?“

Adrian zamával někomu na druhé straně střechy na znamení, že tam hned bude. Na tuhle party v černé, bílé a červené dorazili společně. Byl to nevelký večírek s cílem získat peníze na nezávislý film *Životní styl utiskovaných a slavných*. Autor scénáře a režisér v jedné osobě byl Adrianův přítel, takže většina hostů z prostředí losangeleské smetánky, kteří se tu sešli, byli jeho známí. Piper tu své kamarádky neměla, aby ji utěšily a povzbudily a ona mohla odejít s grácií.

Adrian váhavě přenesl svou pozornost zpátky na ni. „Počkej, cos to říkala?“

Piper se usmála, ale ten úsměv jí připadal příliš křehký, tak do něho vložila víc energie. Dala si však pozor, aby to nepřehnala a udržela ho přesně ten jeden osudový stupínek od hysterického.

Vzchop se, ženská! Tohle přece není tvůj první rozchod, uvědom

si to. Už jsi přestála spoustu kopaček, často nečekaných. Konec konců tohle přece bylo město lidí plných rozmarů.

Piper si vůbec nevšimla, že se její život mění. Až donedávna.

V osmadvaceti nebyla stará. Ale byla *jednou z nejstarších* žen na téhle party. A když se to vezme kolem a kolem, i na všech ostatních večírcích, které v poslední době navštívila. O skleněné zábradlí, na místě s výhledem na Melrose, se opírala vycházející popová hvězdička, nemohlo jí být ani o den víc než devatenáct. Ta nepotřebovala push-up pásku z Milána, aby jí upravila tvar poprsí a držela jí je hezky nahoře. Ta měla ňadra lehká a pružná, s bradavkami, které Piper připomínaly špičku kornoutku na zmrzlinu.

Hostitelce bylo dvaadvacet a zrovna zahajovala kariéru u filmu.

Pipeřina kariéra byla právě *tohle*. Chodit na večírky. Ukazovat se, být vidět. Příležitostně zapózovat s prostředkem na bělení zubů a dostat za to pár babek.

Ne že by ty peníze potřebovala. Aspoň si myslela, že je nepotřebuje. Při všech svých útratách protáhla kreditní kartu čtečkou, a co se dělo pak, pro ni byla španělská vesnice. Předpokládala, že účet vždycky doputuje e-mailem nebo tak nějak k jejímu nevlastnímu otci. Doufala, že se otčím nepozastaví nad krajkovými kalhotkami s otvorem v rozkroku, které si objednala z Paříže.

„Piper? *Haló?*“ Adrian jí zamával rukou před obličejem. Došlo jí, že už na tu hvězdičku popmusic civí příliš dlouho. Tak dlouho, že zpěvačka na ni zírá taky.

Piper se usmála a na dívku zamávala, ostýchavě ukázala na svou sklenku šampaňského a pak se znovu věnovala rozhovoru s Adrianem. „Vadí ti to, že jsem se o tobě namátkou zmínila své terapeutce? Neprobíraly jsme žádné podrobnosti, přísahám. Většinu času během sezení stejně jen proklimbáme.“

Několik vteřin na ni upřeně hleděl. Upřímně řečeno jí to bylo

moc příjemné. Tolik pozornosti jí nevěnoval od chvíle, kdy málem uklouzla po těch zvracích. „Už jsem s pár nánama chodil, Piper.“ Povzdechl si. „Ale žádná ti nesahá ani po kotníky.“

Nepřestávala se usmívat, přestože ji to stálo víc přemáhání než obvykle. Byli centrem pozornosti. Právě v tu chvíli ji vybleskli v pozadí minimálně pět selfiček, která si hosté na střeše fotili, včetně Ansela Elgorta. Byla by katastrofa, kdyby na ní bylo vidět, jak moc je smutná, zejména až se provalí zvěsti o jejich rozchodu.

„Nechápu,“ řekla se smíchem a přehodila si růžovozlaté vlasy přes rameno.

„Proč mě to nepřekvapuje,“ opáčil suše. „Hele, kotě, ty tři týdny s tebou byly fajn. V bikinách jsi fakt překrásná.“ Pokrčil rameny v elegantním saku od Toma Forda. „Jen to chci ukončit, než mě začneš nudit, chápej.“

Nuda. Stárnutí. Není holt režisér ani hvězda popmusic.

O tom teď ale neměla čas ani náladu přemýšlet. Teď jen potřebovala nepozorovaně zmizet z tohoto večírku a pořádně se vybrečet. Samozřejmě až poté, co spolkne tabletku na nervy a vloží na svůj Instagram inspirativní dávku postů. Těmi sice rozchod potvrdí, ale taky jí to umožní o něm psát ze svého pohledu. Možná něco o osobním růstu a jak se má ráda.

Její sestra Hannah k postu vybere dokonalou lyrickou píseň. Odjakživa vysedává obklopená stohy gramofonových desek s ošklivými obrovskými sluchátky na hlavě. Zatraceně, kéž by víc dala na sestřin názor na Adriana.

Jakže se to o něm vyjádřila?

Vypadá, jako když se tuřínu přimalujou oči.

Piper znovu utekly myšlenky jinam a Adrian se už podruhé podíval na hodinky. „Takže vyřízeno? Musím jít do houfu.“

„Aha. Jo,“ vyhrkla honem, hlas měla hrozně nepřírozený. „Tos

měl svatou pravdu, jak jsi mluvil o rozchodu, než zazní nudný blues. Takhle jsem o tom neuvažovala.“ Ťukla skleničkou šampaňského o jeho. „Rozcházíme se pěkně uvědoměle. To je *velmi* vyspělé.“

„Správně. Říkej si tomu, jak chceš.“ Adrian se donutil ke mdlému úsměvu. „Za všechno ti děkuju.“

„Ne, já děkuju *tebě*.“ Zkroutila rty a snažila se ze všech sil nevypadat jako nána. „Za ty tři týdny jsem se o sobě hodně naučila.“

„No tak, Piper...“ Adrian se zasmál a sjel ji pohledem od hlavy k patě. „Jsi jen ramínko na šaty a utrácíš prachy svého nevlastního fotra. Nemáš důvod něco se učit.“

„A potřebuju snad k tomu nějaký důvod?“ zeptala se odlehčeně, s koutky úst dosud zvednutými.

Adrian, naštvaný tím, že ho dostala, se dopálil. „Ani ne. Ale potřebuješ mozek, který zvládne víc než počítat, kolik lajků dostaneš za fotku na svém profilu. Život se dá žít i jinak, Piper.“

„Jo, já vím,“ odsekla mírně podrážděně, ale taky trochu zahanbeně. „Těmi fotkami život dokumentuju. Já...“

„Panebože.“ Napůl zasténal, napůl se zasmál. „Proč mě nutíš, abych se zachoval jako mizera?“ Zevnitř střešního bytu ho někdo zavolal jménem. Naznačil prstem, že tam hned bude, ale dál upřeně hleděl na Piper. „Nejsi ničím zajímavá, jasné? Piper Bellingerových jako ty jsou v tomhle městě tisíce. Jsi jen způsob, jak si ukrátit čas.“ Pokrčil rameny. „A ten právě vypršel.“

Adrian odplachtil pryč za svými přáteli. Piper jako zázrakem udržela na rtech vítězný úsměv. Všichni na střeše na ni civěli, šeptali si s ústy překrytými dlaněmi, bylo jim jí líto. Hrůza. Pozdravila je pozvednutím skleničky, ale při tom zjistila, že je prázdná. Odložila ji na ták v rukou procházejícího číšníka, se vši důstojností, které byla ještě schopná, popadla své saténové psaníčko znač-

ky Bottega Veneta a ladně proplula davem přihlížejících. Chtěla si přivolat výtah, ale pro slzy v očích nedokázala zaostřit na tlačítko. Zamrkala, aby je rozehnala.

Když ji dveře výtahu konečně skryly před zraky hostů, opřela se o kovovou stěnu a zhluboka dýchala, nadechovala se nosem a vydechovala ústy. Zprávy o tom, že jí dal Adrian kopačky, se už nejspíš objevují na sociálních sítích, možná i s videem. Po tomhle už ji nebudou zvat na večírky ani celebrity třetí třídy.

Měla pověst dívky, se kterou je příjemné trávit čas. Dívky, po níž muži prahnou. Byla mladá žena, která se proslavila sex-appealem, přitažlivostí a díky svému společenskému životu v prostředí celebrit.

Pokud přijde o své společenské postavení, co jí vlastně zbude?

Piper z kabelky vytáhla telefon a nepřítomně si objednala luxusní Uber, který se nacházel jen pět minut odsud. Pak zavřela aplikaci a rozklikla seznam svých oblíbených čísel. Chvilí prodelela prstem nad jménem Hannah, ale nakonec místo ní ťukla na Kirby. Kamarádka vzala hovor hned po prvním zazvonění.

„Proboha, je to fakt pravda, žes před Anselem Elgortem žadonila, aby ti Adrian nedával kopačky?“

Bylo to horší, než si myslela. Kolik lidí už ji naprášilo *TMZ*, tomu internetovému bulvárnímu plátku? Zítřka v půl sedmé večer o ní budou mluvit ve zpravodajské místnosti, zatímco Harvey bude upíjet ze svého recyklovaného kelímku. „Vůbec jsem nežadonila, aby se mnou Adrian zůstal. No tak, Kirby, přece mě znáš.“

„Sakra, já jo. Ale co ti ostatní? Musíš nějak oslabit negativní dopad. Znáš se dobře s nějakým novinářem, nemáš tiskového mluvčího?“

„Už ne. Daniel se nechal slyšet, že o tom, jak chodím nakupovat, nepotřebuju tiskové zprávy.“

Kirby si odfrkla. „No jo, holka.“

„Ale máš pravdu. Musím oslabit negativní dopad.“ Dveře výtahu se otevřely, Piper z něho vystoupila a s klapotem vysokých podpatků lodiček s červenou podrážkou prošla lobby. Konečně vyšla z hotelu *Wilshire* a teplý červencový vzduch jí osušil vlhké oči. Natáhla krk a zadívala se vzhůru, vysoké budovy v centru Los Angeles se nad ní tyčily vzhůru k letní noční obloze plné smogu. „Jak dlouho je otevřený bazén na střeše hotelu *Mondrian*?“

„Chceš vědět, jestli je otevřený v téhle pozdní noční hodině?“ remcala Kirby a v pozadí se ozývalo praskání její elektronické cigarety. „Nevím, ale už je po půlnoci. Jestli mají ještě otevřeno, tak budou brzo zavírat.“

U obrubníku zastavil černý lincoln. Piper si dvakrát zkontrolovala poznávací značku, nasedla a zavřela za sebou dveře. „Co takhle vloupat se do bazénu a parádně si to užít? Nebyl by to *nejlepší způsob*, jak vytlouct klín klínem? Pak by byl z Adriana chlap, co se rozešel s legendou.“

„No páni!“ vydechla Kirby. „Hodláš vzkřísit Piper model dva tisíce čtrnáct?“

Tohle je odpověď, že jo? V životě nezažila lepší časy než ten rok, kdy jí bylo jednadvacet. Tehdy se proháněla po Los Angeles jako frajerka, divoce si vyhazovala z kopýtka a jednoduše se proslavila prostě tím, že byla slavná. Byla to pro ni rutina, jen se pohybovala v zaběhnutých kolejích, nic jiného. Možná je načase znovu získat svou korunu. Třeba jí pak nebudou znít v hlavě Adrianova slova, která jí bzučela na pozadí mysli jako kolovrátek a nutila ji přemýšlet, jestli nakonec neměl pravdu.

Jsem opravdu jen jedna z tisíců?

Nebo jsem holka, co se dokáže vloupat do bazénu a zaplavat si v jednu hodinu v noci?

Piper rozhodně pokývala hlavou a předklonila se. „Můžete mě místo na udanou adresu zavést do hotelu *Mondrian*, prosím?“

Kirby z telefonu zařičela smíchy: „V tom případě tam přijedu za tebou.“

„Mám lepší nápad.“ Piper si přehodila nohu přes nohu a opřela se o kožené sedadlo. „Co kdybychom tam pozvaly *všechny*?“

Kapitola 2

Vězení je chladné a temné místo.

Piper stála přesně ve středu cely. Chvěla se a objímala se za lokty, aby se náhodou něčeho nedotkla a nemusela si pak nechat píchnout tetanovku. Až do této chvíle pro ni znamenalo slovo „muka“ jen matný popis situace, kterou nechápala. Ale snažit se *nevyčurat* se do zaneřádné záchodové mísy poté, co do sebe hodila asi tak šest míchaných nápojů, bylo utrpení, kterým by si žádná žena neměla projít. S tímhle zasviněným kovovým trůnem, který se jí vysmíval z koutu cely, se nedala srovnat ani situace, kdy pozdě v noci čekáte ve frontě na záchodcích na hudebním festivalu Coachella.

„Haló? Promiňte?“ zavolala Piper a doklopýtala na vysokých podpatcích k mřížím. V dohledu nebyl žádný dozorce, ale neda-leko slyšela nezaměnitelné tóny hry *Candy Crush*. „Dobrý den, to jsem já, Piper. Je tu někde nějaký jiný záchod, který bych mohla použít?“

„Kdepak, princezno!“ křikl na ni ženský hlas. Zněl dost znudě-ně. „Není.“

Přešlapovala z nohy na nohu, protože se její močový měchýř už naléhavě dožadoval vyprázdnění. „Kam chodíte na záchod *vy*?“

Odpovědí jí bylo pohrdavé odfrknutí. „Tam, kam chodí lidi, co *nejsou* kriminálníci.“

Piper zakňourala, ale strážná u ní postoupila o stupínek výš za

to, že jí bez zaváhání dala tak krutou odpověď. „Já nejsem kriminálnice,“ zkusila to Piper znovu. „To všechno je jen nedorozumění.“

Pochmurnou chodbou policejní stanice se rozlehl smích. Kolikrát jela kolem služebny v North Wilcox? Teď ji poznává na vlastní kůži.

Ale vážně, ta party byla skvělá.

Strážkyně se pomalu došourala k Pipeřině cele, palce měla zastrčené do kapes béžové uniformy. *Běžové*. Ten, kdo rozhodoval o tom, co budou nosit strážci zákona, ať to byl kdokoli, by měl být odsouzen k mimořádnému trestu. „Chcete mi tu tvrdit, že sezvat dvě stě lidí a vloupat se do hotelového bazénu po zavírací hodině je pouhé nedorozumění?“

Piper zkřížila nohy a nasála nosem vzduch. Jestli si počurá šaty od Valentina, zůstane ve vězení dobrovolně. „Věřila byste, že otvírací hodiny toho bazénu nebyly na internetu zřetelně uvedené?“

„To má být argument, který hodlá použít váš drahý obhájce?“ Strážkyně zavrtěla hlavou, zjevně se dobře bavila. „Někdo rozbil skleněné dveře, aby se dostal dovnitř a mohl tam vpustit ostatní bohaté dětičky. Kdo to byl? Nějaký duch?“

„Nevím, ale zjistím to,“ zapřísáhla se Piper se vši vážností.

Strážkyně si povzdechla, ale usmála se. „Na to už je pozdě, zlatíčko. Vaše kamarádka, ta s fialovými konečky vlasů, už vás označila za iniciátorku a vůdce.“

Kirby. Určitě to musela být ona.

Nikdo jiný z jejich party fialové vlasy neměl. Piper si to aspoň myslela. Někdy mezi kohoutím zápasem v bazénu a nelegálním odpalováním petard ztratila přehled o přicházejících hostech. Měla být chytřejší, neměla Kirby tolik věřit. Byly kamarádky, ale ne natolik dobré, aby kvůli ní lhala policii. Seznámily se tak, že si vzájemně komentovaly posty na sociálních sítích a navzájem si ospra-

vedlňovaly směšné nákupy jako třeba kabelku ve tvaru rtěňky za čtyři tisíce dolarů. Tento druh povrchního přátelství měl za běžných okolností svou cenu, ale dnes v noci ne.

To byl důvod, proč využila jediný telefonát, který jí dovolili, k tomu, aby zavolala své mladší sestře Hannah. A kde vlastně uězí? Vždyť už jí volala dobře před hodinou.

Piper poskakovala sem a tam, nebezpečně blízka tomu, aby si načurala do spojených dlaní. „Kdo vás nutí nosit béžové kalhoty?“ zalapala po dechu. „Neměli by tu být zavření se mnou?“

„Svatá pravda.“ Strážkyně zvedla dlaň. „Na tom se shodneme.“

„Jakákoli jiná barva by byla lepší. I bez kalhot by to bylo lepší.“ Ve snaze odvést pozornost od černobylské havárie, která jí hrozila v dolní polovině těla, plácala nesmysly, jak to měla v nepřijemných situacích ve zvyku. „Máte vážně hezkou postavu, paní policistko, jenže ji kazí tahle uniforma v tělové khaki.“

Policistka pozvedla obočí. „Vám by tahle barva možná šla.“

„Máte pravdu,“ zavzlykala Piper. „Možná.“

Strážkyně se zasmála, ale pak si povzdechla. „Proč jste dneska v noci způsobila ten strašný poprask? Taková pitomost.“

Piper zvadla. „Můj přítel mi dal kopačky. A... vlastně se mi celou dobu nepodíval do očí. Myslím, že jsem se jen chtěla zviditelnit. Být uznávaná. Oslavovaná, a ne... přehlížená. Chápete to?“

„Být přehlížená, a chovat se proto jako blázen. Nemůžu říct, že bych se nikdy necítila taky tak.“

„Vážně?“ zeptala se Piper s nadějí.

„Jistě. Copak existuje ženská, která se na svého chlapa nerozčílila tak, že hodila jeho oblečení do vany a nalila na ně bělidlo?“

Piper si představila, jak se na obleku od Toma Forda odbarvu- jí skvrny, a zachvěla se. „To je kruté,“ zašeptala. „Možná jsem mu měla jen propíchnout gumy. To aspoň není trestné.“

„To ne... *Je to trestné.*“

„Aha.“ Piper na strážkyni přehnaně zamrkala. „*Sprááávně.*“

Žena zavrtěla hlavou a rozhlédla se po chodbě. „Tak dobře, koukněte, jestli mi nebudete dělat problémy, můžete použít záchod, který je o chloupek čistší.“

„Jé, děkuju, děkuju, děkuju vám!“

Strčila klíč do zámku a zpražila Piper pohledem. „Mám paralyzér.“

Piper následovala svou spasitelku chodbou na záchod, kde si úzkostlivě vyhrnula sukni šatů od Valentina a ulevila si od děsného tlaku v močovém měchýři, přičemž sténala, dokud z něho nevytekla poslední kapička. Když si myla ruce v malém umyvadle, její pozornost upoutal odraz v zrcadle. Koukaly se na ni oči s černými stružkami rozpité řasenky. Měla rozpatlanou rtěnku a zplihlé vlasy. Vypadala úplně jinak než večer, nemohla si pomoci, připadala si jako voják vracející se z bitvy. Všechno to dělala s cílem odpoutat pozornost od toho rozchodu, no ne?

Když vedla průvod tanečníků, nad hlavou jí kroužil vrtulník Policie Los Angeles. To potvrdilo její pozici královny večírků v celém městě. Pravděpodobně. Když ji fotili a brali jí otisky prstů, sebrali jí mobil, takže neměla tušení, co se děje na internetu. Svrběly jí prsty, jak moc se jí chtělo ťukat do aplikací, a to taky udělá, jakmile dorazí Hannah a zaplatí za ni kauci.

Zahleděla se znovu na svůj odraz. Podivila se, že představa, že se o ní píše na internetu, jí nezpůsobila příjemné chvění po těle jako dřív. Je s ni snad něco špatně?

Piper si odfrkla a odstoupila od umyvadla, a když vycházela ze záchodu, stiskla kliku loktem. Noc si zjevně vybrala svou daň – koneckonců bylo skoro pět hodin ráno. Jakmile se trochu vyspí, zbytek dne stráví tím, že si bude projíždět zprávy s gratulacemi a záplavu nových followerů. Všechno bude v pořádku.

Než strážkyně stihla Piper znovu nasadit pouta a odvést ji zpátky do cely, zavolala na ně její kolegyně z druhého konce chodby. „Hej, Lino! Za Bellingerovou složili kauci. Přiveď ji sem, ať to vyřídíme.“

Piper vyletěly ruce nad hlavu. „Jo!“

Lina se zasmála. „Tak pojdte, vy královno krásy.“

Piper se hned zlepšila nálada. Poskakovala vedle strážkyně. „Tak Lina, jo? Dlužím vám něco báječného.“ Opřela si bradu o ruce a vítězně našpulila pusy. „Děkuju vám za to, že jste na mě byla tak hodná.“

„Nevysvětlujte si to špatně,“ protáhla strážkyně, přestože se tvářila potěšeně. „Jen jsem neměla náladu utírat po vás chcanky.“

Piper se zasmála a počkala, až Lina odemkne dveře na konci šedé chodby. A tam ve spisovně seděla Hannah, v pyžamu a kšiltovce, a s klížícíma se očima vyplňovala papíry.

Pohled na mladší sestru zahřál Piper u srdce. Nebyly si podobné a společného toho měly ještě méně, ale Piper by v nouzi nezavolala nikomu jinému. Z nich dvou byla Hannah ta spolehlivější, přestože měla i svou stinnou stránku jako líná hipisačka.

Piper byla vyšší, Hannah v dětství říkali Prcek, nevytáhla se ani na druhém stupni základní školy. V tuto chvíli měla svou drobnou postavu pohřbenou v mikině s nápisem UCLA a z červené kšiltovky jí trčely pískově světlé vlasy.

„Je volná?“ zeptala se Lina kolegyně s tenkými rty, jenž se hrbil za psacím stolem.

Muž mávl rukou, aniž zvedl hlavu. „Peníze vyřeší všechno.“

Lina znovu odemkla Piper pouta a ta se hned vrhla kupředu. „Hanns,“ zakňourala a vrhla se sestře kolem ramen. „Oplatím ti to. Celý týden za tebe budu uklízet a vařit.“

„Ale jdi, hlupáčku. My přece doma nic neděláme.“ Hannah zívla a protřela si oko pěstí. „Od čeho smrdíš jako po kadidle?“